

Keskiviikko, ainoa päivä, jolloin saimme kierrellä Clermont-Ferrandia itsenäisesti, alkoi sateisena. Aamupäivä kului pienimuotoisella kaupunkikierroksella sateen poistaessa kaikki halut kävellä harmaan märkyyden keskellä yhtään kauempaa kuin pakollista. Kierroksen oli määrä alkaa erään matkatoimiston edestä Place de la Victoire-aukion reunalta, mutta pysähdyimme matkan varrella hankkimaan sateenvarjot omansa kotiin unohtaneille. Aukiolla oli (epäilemättä urbaanin) piispa Urbain II:n patsas. Opas tutustutti meidät aukion toisella puolella olevaan, laavakivestä rakennettuun goottilaistyyliiseen katedraaliin, nimeltään Cathédrale de Clermont-Ferrand. Katedraali oli valtava verrattuna koti-Suomen pikku kirkkoihin. Kuivana laavakivi ”la puzzolane” olisi ollut harmaata, mutta sateen kasteltua sen väri oli lähes musta. Katedraalissa oli kaksi vastakkaista sisäänkäyntiä, pohjoinen ja eteläinen ja kummankin yläpuolella oli goottilaistyyliin ominainen ruusuikkuna. Toinen sisäänkäynneistä oli tarkoitettu yksinomaan kaupungin piispalle, toinen kaikille muille. Sisäpuolelta näimme upeat, värjäytyistä lasikappaleista tehdyt ikkunat, jotka kiersivät alttaria. Kiersimme alttarin takana katsomassa eri pyhimyksille omistettuja syvennyksiä. Niissä oli vanhoja esineitä ja koristuksia sekä koristelasi-ikkuna, johon oli kuvattu kunin pyhimyksen elämää. Toisen sisäänkäynnin vieressä katedraalin ulkoseinään oli vedetty vaakasuora viiva ja kaiverrettu vuosiluku 1833 noin kahden metrin korkeudelle. Viiva oli merkinä vuoden 1833 talvesta, jolloin lunta oli kertynyt valtavat kaksi metriä – mäen *päälle*.

Katedraalin jälkeen lähdimme katsomaan muita nähtävyyksiä. Myös laavakivestä rakennettu suihkulähde Fontaine d’Amboise oli tehty varta vasten yhdelle Clermont-Ferrandin piispoista ja myöhemmin lahjoitettu takaisin kaupunkilaisille. Suihkulähdettä oli siirretty useamman kerran ja siinä näkyikin paljon halkeamia ja liitoskohtia niiltä kerroilta, kun se oli purettu osiin ja rakennettu uudelleen palasista uudessa paikassa. Nykyinen paikka oli tasanne, jolta oli hieno näkymä alempana oleviin kaupunginosiin. Clermont-Ferrandin kaduilla kulkiessa huomasimme, että monet tärkeät julkiset rakennukset oli tehty laavakivestä, joukossa mm. kaupungintalo, poliisiasema ja vanha vankila. Seuraava varsinainen kohteemme oli roomalaistyylinen katedraali Notre-Dame-du-Port. Sitä restauroitiin paraikaa, joten saimme nähdä vain sen ulkopuolen näköalapaikalta. Myös siinä katedraalissa näytti olevan samankaltaisia lasimosaiikki-ikkunoita, mutta ulkoapäin niistä oli vaikea saada selvää. Sen sijaan näimme tummalla laavakivellä tehdyt koristeet muuten vaalean hiekkakiviseen katedraaliin. Kävimme vielä katsomassa erästä kartanoa, joka tunnetaan nimellä Hôtel de Chazerat, tai tarkemmin ottaen sen ovaalin muotoista sisäpihaa. Kun kartanossa järjestettiin kutsuja, kutsuvieraiden hevosvetoiset vaunut pystyivät kiertämään sisäpihan ympäri jättäen vieraan kartanon sisäänkäynnille ja kadoten sitten kunnes niitä juhlien loputtua taas tarvittiin. Tämän jälkeen talsimme takaisin matkatoimistolle, jonka jälkeen saimme tutkia kaupunkia ja lounastaa pienissä ryhmissä oman tahtomme mukaan.

Ranskan ruokakulttuuri näkyi jopa hampurilaisravintoloissa, sillä tarjolla oli erilaisilla juustoilla höystettyjä hampurilaisia. Toisin kuin Suomessa, juusto ei ollut Emmentalia sukulaisineen, vaan valittavana oli mm. vuohenjuustoa ja sinihomejuustoa. Kahdelta oli mahdollisuus käydä katedraalin tornissa, josta luvattiin olevan erinomainen näköala ympäristöön. Tornin parvekkeelta näkyi melkein koko kaupunki ja suurin osa sitä ympäröivästä tulivuorien ketjustakin. Jos parvekkeelta katsoi alas, saattoi nähdä katedraalin sivustan tukikaaret, jotka käytännön tarkoituksensa lisäksi olivat hienoa nähtävää. Kameraparan muistikorttikin täytyi nopsaan.

Loppupäivä oli sitten vapaata kuljeskelua Clermont-Ferrandissa. Katedraali oli rakennettu mäelle, kaupungin korkeimpaan kohtaan, joten se oli hyvä kiintopiste suunnistaessa kaupungin pienillä ja kapeilla kaduilla. Ne olivatkin sitten todella kapeita keskiajan malliin. Pienillä, suurempia katuja yhdistävillä kujilla oli käännäyttävä sivuttain ohittaakseen vastaantulijan. Katuihin oli upotettu pyöreitä metallilaattoja, joissa oli kussakin kuva joko Blaise Pascalista, piispa Urbain II:sta tai gallialaisesta sotasankarista Vercingetorixista. Kuulemma laatat toimivat

jonkinlaisina turistipolkuina niille, jotka halusivat seurata alueen historiallisten kuuluisuuksien jalanjälkiä. Itse en moiseen ryhtynyt, joten näkemättä jäi, minne tiet veivät ja mitä niiden varrella oli.

Illalla kokoonnuimme yhdessä hienoon ravintolaan syömään. Alkuruoaksi oli mahdollista ottaa sitä kuuluisaa hanhenmaksaa, joten täytyihän sitä kerran elämässä kokeilla. Mausteisen leivän kanssa tarjotut maksaviipaleet olivat ehdottomasti maineensa veroinen elämys. Pääruoaksi useampi tilasi mereneläviä, joten pöytää tuotiin kaikkien annokset mahtavan kokoisessa vadissa täynnä simpukoita, ostereita, kotiloita ja kuka ties mitä kaikkea. Pienet, peukalonpään kokoiset kotilot tuottivat päänvaivaa, sillä syötävän osan ulossaaminen oli tiukassa. Maun puolesta pikkukotilot olivat kuitenkin joukon helmiä. Jättikatkaravut, joita vadilliseen myös kuului, olivat aika lailla pizzan päälle laitettavien sukulaistensa makuisia eli erittäin mietoja. Osterit puolestaan olivat makuelämys, jota en halua toistaa. Jälkiruoaksi oli mahdollista saada monennäköisiä ja -makuisia jäätelöannoksia sekä perinteisempiä herkkuja. Isommanpuoleisen aterian jälkeen raahauduimme takaisin majapaikkaamme Foyer Home Dômeen etsimään petipaikkaa.